

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 25. vel. travna 1894.

List 21.

O III. redu.

(Dalje.)

Komu je III. red najbolj potreben?

1. Kerščanskim zakonskim, ker jim lajša težko breme zakonskega življenja. On ohrani zakonskim medsebojno ljubezen, prizanesljivost, poterpežljivost; prežene čmernost, zbadljivost, ki se tako pogosto nahaja med zakonskimi. Tretji red vam bo pomagal, da boste posvečevali sebe in svoje otroke. O kako lepó je, če vidijo otroci, da njihovi stariši vsak mesec pristopajo k mizi Gospodovi, če vidijo med njimi versko gorečnost, miroljubnost in druge čednosti; takim starišem ni treba z obilnimi besedami podučevati svojih otrok, njihovi izgledi so zlata šola zánje. Skušnja uči, da je cela hiša kerščanska, da so otroci pravi angeljčki, ako so stariši dobri tretjeredniki. Bog takim starišem deli posebne milosti, blagoslovi jih na duši in na telesu. Njihove besede imajo veliko veljavo, njihov izgled je mogočen. Kakoršni so toraj zakonski, take so družine, in kakeršne te, tako je ljudstvo.

Kerščanske matere zlasti rade pristopajte k III. redu, potem pa polagoma tudi možé pripeljite vanj z lepimi opomini, z večkratno prošnjo in pogosto molitvijo, in videle bodete, da iz divjega volka postane krotko jagnje.

2. Kterim je pa najbolj svetovati 3. red? Kerščanski mladini, mladeničem in dekletom. Zakaj pa? Zato, ker oni imajo največ skušnjav in so izpostavljeni najhujšim nevarnostim; in zoper te sovražnike je 3. red najboljši pripomoček. Poskusite, pa se boste prepričali. — Kar se v mladosti učiš, to na starost znaš. Ako želiš en-

krat sveto umreti, zgodaj se uči pobožno živeti. V starosti te noge ne bodo rade nosile k spovedi in k službi božji. Telesne nadloge ti bodo slabile um in ovirale pobožnost. — Ne boj se, da bi bil kedaj preveč svet in pobožen, ker sv. Duh pravi: „Kdor je pravičen, bodi še pravičniji, in kdor je svet, bodi še svetejši.“ Skriv. raz. 22, 11.

Stariši! Ne branite svojim otrokom pristopa v III. red. Vi nimate pravice braniti jim, toraj jim tudi ne smete braniti. Ne braniti, marveč prigovarjati dajte otrokom. Vi želite, da bi bili vaši otroci dobri. Vnemajte jih zgodaj za 3. red in skusili bodete, da 3. red jih bo ohranil ponižne, sramožljive, čiste, vbogljive in pohlevne; obvaroval jih bo grešnega znanja, nevarnih priložnosti. Ali hočete kaj boljšega? In koliko vam bo olajšana odgovornost pred Bogom!

Ko je človek izpolnil 14. leto, že sme pristopiti. Mlajši ko se navadiš dela, ložji ti gre od rok. Taka je tudi s pobožnostjo; pobožen moraš sicer vedno biti — od otročjih nog, če si pa kaj zamudil, tedaj se zdaj resno poprimi, in dobro bo záte. Vse pa je na tem, da ohraniš kerstno nedolžnost in 3. red ti bo pomagal, da jo ložje ohraniš.

3. Zlasti posli naj tudi radi pristopajo v 3. red. Gospodarji, gospodinje, ne branite jim; ne zaničujte jih radi 3. reda, ne branite jim k božji službi, k angeljski mizi. Čimbolj bodo združeni z Bogom, s tem večjim veseljem bodo opravljali težavna svoja dela; poterpežljivi bodo, pohlevni in zadovoljni, in kako lep izgled bodo dajali vašim otrokom! — Vi pa, kerščanski posli, pomislite, da zraven molitve je treba tudi dela. Eno storite, družega ne opustite.

Predsodki zoper III. red.

1. Če pristopim, kaj bodo pa ljudje rekli? Zaničevali me bodo. Predragi! Kdor bi rad Bogu služil, takó, da se ne bi na drugi strani zameril ljudém, ta bo na zadnje od obeh zaveržen ostal na cedilu. Ne bojte se ljudi! Sv. Pavel pravi: „Ko bi hotel ljudem dopasti, ne bil bi Kristusov služabnik.“ Kerščanski mož! Kadar gospodarstvo zanemarjaš, dragi denar zapravljaš, svoje dolžnosti do žene in otrok zanemarjaš, takrat vprašaj: I kaj bodo pa ljudje rekli? — Mladeneč, dekle! Kadar začneš zanemarjati svoje dolžnosti do Boga in do starišev, kadar jameš zapuščati pot nedolžnosti in se podajaš v take družbe, ki tebi kar nič niso v čast, o tedaj se poprašuj: Kaj bodo pa ljudje rekli? Kadar gre pa za božjo reč, za zveličanje neumerjoče duše, o tedaj se ne bojte ljudi, ne vprašajte, kaj bodo rekli ljudje. Ko bi bili aposteljni in prvi kristijani povpraševali po ljudeh, ne bilo bi jim treba kervi prelivati za Jezusovo vero. Vam pa, predragi, ne bo treba zavoljo vere kervi prelivati, pač pa je vaša sv. dolžnost, da premagate prazni strah pred ljudmi, ter se ravnate vsikdar po tem, kar velewa Bog, kar velewa vaša vest.

2. Čuje se večkrat ugovor: Tretji red je bolj za ženski spol, možkim se tolikanj ne prilaga. Žali, da je dozdej v naših krajih primeroma malo možkih v 3. redu. Tega pa ni kriv red, marveč duh časa, napčna sramožljivost, vneemarnost in nevédnost. Tretji red šteje dolgo versto najodličniših mož duhovskega in svetnega stanú, katerim je velika čast, da smejo nositi spokorno oblačilo. Med njimi štejemo kralje in cesarje: Rudolfa Habsburškega, Leopolda I., francoska kralja Ljudevika VIII in IX., španjskega kralja Filipa III, in druge. Kdo našteje druge plemenitnike, papeže in škofe? Leta 1689 je bil na Španjskem velik zbor tretjerednikov. Imeli so slovesno procesijo in 80 velikašev je šlo ž njo, vsi v redovni obleki, poleg njih 60 kraljevih princev tretjerednikov. Možje in mladenči, vzemite si jih v izgled!

3. Tretji ugovarjajo: Kdor ima čas za molitev, naj le pristopi, mi pa imamo delo. — Predragi! Ravno vam je potreben 3. red. Ker sami ne morete dosti moliti, bodo vsaj drugi za vas molili in da pri obilnih opravkih duše in Boga popolnoma ne pozabite, da svoje delo posvečujete, da izprosíte božjega blagoslva, nalaga se vam vsaki dan 12 očenašev, ktere lahko molite, kadar hočete, četudi med delom. Bog vari, da bi vas kdo odvráčeval od dela. Sveti

Francišek ravno hoče, da je vsak zvest v spolnovanji svojih dolžnosti.

4. Nekteri bi pristopili, a bojé se, da bi ne smeli skleniti zakona; toda 3. red je vstanovljen za vse stanove, toraj tudi za zakonski stan; on ne brani poštene zakonske zaveze, marveč nalaga dolžnost, da zakonski spolnujejo svoje vsestanske dolžnosti?

5. Bojim se greha, če bi kaj ne spolnoval. — Ako ktero pravilo 3. reda prelomiš, ne grešiš. Grešil bi le tedaj, ko bi bilo to pravilo ob enem tudi božja ali cerkvena zapoved. Pravilo samo te ne veže niti pod najmanjšim grehom. Toraj: Ko bi kateri mesec ne šel k spovedi, ali bi opustil kaki dan redovno molitev, ne bi grešil, le ta izguba je, da človek potem nima tega dobička od 3. reda, kakor bi ga sicer imel, ko bi vse zvesto opravljal.

6. Imam že več bratovščin; toraj obilno molitve, ne morem sprejeti še 3. reda. Tako se izgovarja marsiktera za 3. red kaj pripravna duša. Vedite, da 3. red je nad bratovščinami, ker je pravi od cerkve poterjeni red, z vodilom, obljubami in redovnimi predstojniki. Bratovščine so najlepša priprava za 3. red. Vsak človek ne more še vsega prenesti, toraj je dobro, da se z malim privadi, potem pa še seže po popolnišem.

7. Pristopil bi, ko bi drugi pristopili. — Glej, ravno tako govorijo tudi drugi in čakajo tebe. Zakaj bi pa ti ne začel z lepim izgledom? Imel bi zavoljo lepega izgleda, ki ga daš, obilno zaslužnja pred Bogom.

8. Slednjič se dostikrat čuje tožba čez tretjerednike, da so samoglavni, termasti, in da mnogo greha storé z jezikom. S takimi, pravijo, nočemo imeti nobene zveze. Preljubi! Če se takšni res nahajajo v 3. redu, pomislite, da tega ni kriv red, marveč oni sami, ker ne živijo po vodilu. Tudi se terme in jezikovanja niso naučili v redu, marveč prinesli so ga saboj v red. Pomislite, da v najlepšem vertu raste plevél, zavoljo tega je pa vert vendar dober; lep in rodoviten vert pa je gotovo 3. red sv. Franciška, ker je rodil in še rodi tako čudovite cvetlice in sadove.

O da bi vas vse zamogel presaditi na ta božji vert; da bi vas vse zamogel pozdraviti za svoje redovne brate in sestre. Pa ker duh veje, kjer hoče, nočem nadalje prigovarjati vam, marveč prosim Boga, naj z nebeško roso porosi drevo III. reda sv. Franciška, da bi rastlo in rastlo in širilo svoje veje po vesoljnem kerščanskem svetu. Amen.

Ta je poslušal klic božji!

Pred nekoliko leti živel je mladeneč protestantske vere. Njegovi starši so bili dobrotljivi, sina so skerbno izredili. Bil je 20 let star, ko se je z njim zgodila velika izprememba.

Na sveti večer bil je s tovarši prav židane volje in je ravno domu šel ter ni kar nič mislil na božični praznik. Tu je šel memo katoliške cerkve; kar ga mika noter stopiti za kratek čas iz gole razdovednosti. Cerkev je bila svečano razsvetljena, veliki oltar je bil ves okinčan s cveticami. Ljudje so vsi klečali, ker je bilo ravno povzdigovanje. Neka čudna moč je silila tudi tega človeka, da je pokleknil. Veliko ljudi je bilo tudi pri sv. obhajilu. Ta tujec je vedno klečal. Zdaj se je začel boj v njegovi duši. Nek glas mu je rekel: Ti bodi katoličan. Drugi glas nasprotuje: Ne, nočem biti katoličan... Čutil je, kako se mu vera ponuja; pa odbijal jo je z vso močjo.

Cerkev zapustivši šel je domu, zaperl se je v sobo in tu je trajal njegov notranji boj do ranega jutra. Ali naposled je vendar milost Božja zmagala. Sklenil je postati katoličan. Zakaj, tega sam ni vedel. Pa imel je terden sklep. Začel je ljubiti sv. Cerkev, katero je le še malo poznal, na katero poprej še mislil ni. Ni mu bilo mar, da se s tim korakom tvega mnogo dobička, in da bodo njegovi domači užaljeni... Kdo tu ne pozna božje moči, kajti: človek obrača, Bog pa oberne.

Za nekoliko mescev se je priučil v resnici sv. vere ter naznanil staršem sklep: da hoče postati katoličan. Ti so bili jako užaljeni radi tega, pa vendar niso hoteli zelo braniti sinu prestopa k katoliški Cerkvi; mislili so pa, kako bi ga z lepo od tega odvernili, ter so ga poslali po važnih opravilih v severno Ameriko, nadejaje se, da se bode sin vseh drugih misli vernil domú.

Mladi človek se je podvergel povelju svojih starišev in je nemudoma odpotoval v London, odtod hotel je iti v Liverpool in dalje v Ameriko.

Dve uri je imel še časa muditi se. Stopil je v odperto katoliško cerkev; ni mu dalo drugače, kakor da je očitno prestopil v katol. Cerkev. Rezidenca škofova je bila blizo, hiti tje in pové, kako in kaj? Močno se ga je razveselil in sprejel ga v katoliško Cerkev.

Neizrečeno vesel hitel je na kolodvor, ter se je peljal z vlakom v Liverpool. Pa ko je tje došel, je že berzoparnik odhajal. Žal mu je bilo, da je zamudil parnik, vsedel se je pa na drugi parnik, ki je bolj kasno vozil, pa je tudi isti dan odrinil v Ameriko. Dolgočasil se je res na barki zavolj počasne vožnje, pa je vendar srečno dospel v New-York. Tu je zvedel, da še ni došel ameriški parnik, na katerem se je na prvo hotel prepeljati. Pa kako se je ustrašil, ko je nekoliko dni pozneje zvedel, da se je uni parnik potopil in z njim vred vsi popotniki!

Glejte čudo, otet je bil ta človek gotove smerti s tem, da je nekoliko minut prepozno prišel v Liverpool. Blagor mu, ker je poslušal glas svoje vesti, ki mu je rekla, odpovej se krivi veri in ne odlašaj pristopiti v katol. Cerkev. S tem si je ohranil telesno in dušno življenje svoje. Nad njim so se spolnile besede Izveličarjeve, ki pravi: „Iščite najprvo božjega kraljestva in njegove pravice, in vse drugo vam bode naverženo. Mat. 6, 33.

Vernivši se iz Amerike, živel je še nekoliko lét v veliki pokori, pa tudi v velikem dušnem veselju. Bog mu je poslal dolgo bolezen, katero je voljno prenašal. Njegova smert je bila silno srečna, ni mogel dosti Boga zahvaliti za obilne prejete milosti. Daroval je svoje življenje za svoje sorodovince, ter je prosil Zveličarja, da naj tudi nje pripelje v prebivališče večnega miru, katero je obljubljeno vsim, ki so svete volje: „Čast bodi Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje!“ A. K.

Kaka je stolica papeževa?

Sveta rimska stolica je, poglavarica vseh cerkvá. (Pelag II.)

Temeljni kamen sv. cerkve. (Sv. Avguštin.)

Osnovna cerkev in mati vseh družih. (Sv. Anaklet.)

Nepremagljivi temelj Cerkve Božje. (Pij IX.)

Grad in branik katoliške vere. (Pij IX.)

Izvor duhovske edinosti. (Sv. Cipr.)

Središče katoliške edinosti. (Pij IX.)

Izvor škofovske oblasti. (Tertul., Sv. Cipr., Pij IX.)

Pribežališče škofov. (Conc. Mess.)

Zmagoslavna skala proti peklenkim vratam. (Sv. Avg.)

Naravna in neobhodno potrebna stolica papeževa je Rim:

Ker je papež kot naslednik sv. Petra rimski škof.

In ker primat in sodnja oblast nad vsemi škofi svetá pristojí rimskemu škofu.

Rim je odločen, da bode vselej glava svetá.

Ker je Rim vedno vladal svet.

Najprvo s pogansko, potlej pa s kerščansko oliko.

Rim je vedno središče svetá.

Kajti usoda svetá se je vedno odločevala v Rimu.

V poganski dobi z vojno silo.

V kerščanski pa z ljubeznijo.

Rim je tedaj po Božji previdnosti vstanovljeno mesto.

Ker je odločeno v stolico namestnika Kristusovega.

V središče prave vere in evangelske omike.

Zató se papež imenuje pontifex Romanus (rimski škof).

In katoliška Cerkev rimska Cerkev.

Rim je večno mesto, kajti njegovo poslanje ga po duhovski oblasti združuje z nebesi.

Rim je mednarodno, svetovno mesto, kajti svetovna vera obsega celi svet.

Rim je sveto mesto zató, ker je stolica namestnika Jezusa Kristusa na zemlji, ker je središče edinoprave sv. vere, ker je okropljeno s kervjo sv. mučnikov, ker je odkupljeno od poganstva po sv. Petru z lastnim njegovim terpljenjem in življenjem, po sv. Petru, kateri je skala, na katero je zidana sv. Cerkev Kristusova.

Rim je usodno mesto, ker ga brez šibe nihče ne more iztergovati večnemu namenu, v katerega ga je postavila Božja previdnost.

Rim je tedaj edino in izključno le stolica papeževa, mesto papeževo: Zató ni mirú in ga ne bo imel, dokler se Rim ne poverne svojemu namenu.

Od kod toliko nesreč na suhem in na vodi, toliko umorov in samomorov, toliko grozovitih ropov in tatvin, toliko velikanskih sleparstev in goljufij, toliko nasilstev, ki se godijo pravosti in sv. veri, toliko nenavadnih rogovilstev v naravi itd.!... Qui potest capere, capiat.

Kdor misli kaj, naj to prevdár';
Neumnež čutil bo lopár!

Šmarnične.

IV.

Solnčice zlato
Zemljo ogrevaš,
Z žarki dobrotnimi
Vse nas obsevaš.

Vidiš zemljanov
Kratko življenje:
Malo veselih ur,
Dolgo terpljenje.

Tožni premnogi
Plačejo sterti,
Bolni vzdihavajo,
Čakajo smerti.

Reveži borni
Nimajo jela,
Drugi pa tarnajo
S težkega dela.

Grešniki v sponah
So zakovani,
Večnemu ognju so
Z grehom prodani.

Strašno je spono
Težke nositi,
Sami ne morejo
Jih razdrobiti.

Spremlja človeka
Solza in sraga,
Dokler koščena smert
Ga ne premaga.

Spremlja človeka
Greh in skušnjava,
Dokler ne zmore ga
Smertna težava.

Solnčice zlato
Zroče si nanje,
Čuj, odgovori mi
Moje vprašanje:

„Jeli sirota
Še vzdihovala,
Če je Mariji se
Izročevala?“

Jeli bolniki
Še so tožili,
Če pomoč pri Nji
So si prosili?

Jeli že duši
Kteri odrekla,
Če se proseč je k Nji
Upno zatekla?

Solnčice zlato
Se mi nasmija,
Reče: „Češčena si,
Sveta Marija!“

Ni še Marije
Bitje prosilo,
Da bi pomoči si
Ne zadobilo.

Nikdar serce ni
K nji pribežalo,
Da brez utehe bi
Bilo ostalo.

Vdove, sirotki,
Reveži, bolni
Vsi se zahvaljajo
Milosti polni!

Grešnikom vjetim
Spone razbija,
Daje jim mir serca
Sveta Marija.

Ona pomoči
Vedno je voljna,
Mati dobrotljiva,
Milosti polna!

V.

Sveta nebesa žaró
V vigredi čudežno krasni
Bolj kakor zlate goré,
Bolj kakor demanti jasni.

Božjih svetnikov nebroj
Večne se sreče raduje,

Rajski njih čednosti soj
Nam pa glasno oznanuje:

„Nismo, oj nismo nikár
Delo le lastnega truda;
Čednosti Božji so dar,
Božje so milosti čuda.

Božje pa milosti vir
Sveta Marija zajema.
Božjo ljubezen in mir
Duša od Nje le prejema.

Rómarjem v sveti je raj
Ona nam bila vodnica,
V slavi nebeški je zdaj
Naša mogočna Kraljica.“

Svojo vodnico slavi
Rajska jo družba vesoljna:
Zase prosimo še mi:
„Vodi nas, milosti polna!

Ev.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

St Vid nad Ljubljano, 19. maja. Kako hudi vetrovi so letos! Bog nam ohrani lepo polje! Včeraj ravno opoldne pridervili so se črni oblaki sem od Kamnika. Začelo je močno deževati, pa tudi nekaj toče vmes je padlo. V nekaterih minutah tresčilo je dvakrat. Enkrat na cerkveni strelovod, drugi pot pa v lepo leseno „znamnje“ pri veliki cesti, ko se zavije na Vižmarje, strela je zadela podobo Kristusovo in jo razbila na kosove. Bog se nas usmili in ukroti hude duhove v zraku!

S Kureščka v Iški župniji. (Majnikovo veselje. Žalost. Zahvala.) Pobožnost in ljubezen do krepostnega in čednostnega življenja človeku prav močno pospešuje češčenje preblazene Device Marije, naše nebeške matere; zato pa tudi verni katoličani Marijo serčno ljubijo in goreče časté. Tega smo se prepričali binkoštni ponedeljek pri nas na Kureščku, ko je prišlo in obiskalo našo romarsko cerkev posvečeno Mariji, Kraljici mirú, več tisoč romarjev razne starosti in stanov. Pred 100 leti bila je naša romarska cerkev še močno obiskovana, pa kakor drugod, tako je tudi pri nas romanje h Kraljici mirú na Kurešček prenehalo in vsled tega tudi vsa gorečnost in pobožnost izostala. Pa Marija, Kraljica mirú, morebiti ne bo prederzno, ako sodimo, da Mariji je ljubo češčeni biti tudi na tej višavi, kakor na mnogih družih gorah; na sv. Gori, na sv. Višarjih, na Šmarni gori itd. Saj je toliko dobrotnikov in dobrotnic obudila, kateri to njeno svetišče sedaj lepšajo, in jo nekaj lét že v tej romarski cerkvi tako pobožno in goreče časté.

Lansko leto je dobila romarska cerkev novo streho, za katero je bilo treba odšteti 1500 gld., in ako bi je ne bili na novo prekrili, razpadlo bi bilo zidovje, katero je že innogo terpelo vsled vednega zamakanja. Novo streho smo postavili tudi na stanovanje gospoda duhovna in tako rešili in v dober stan postavili cerkveno poslopje. Vse je prizadejalo mnogo truda in stroškov. Letos so pa Marijni otroci

začeli lepšati in napravljati tudi notranjo napravo in opravo romarske cerkve. Za Veliko noč je Marija „Kraljica mirú,“ dobila novo dragoceno obleko in krasen pajčolan, novih šest oltarnih svečnikov, lepo mašno srajco, štolo in lepa dva tepiha. Letošnji binkoštni ponedeljek pa so donesli Marijini častivci „Kraljici mirú“ še posebno lep dar, namreč, nov kelih, kateri je res izverstno delo gosp. Kregarja v Ljubljani, ki je za kelih darovano žensko lepoticje, uhane, broše, igle in zapestnice tako vkusno razdelil, da je sleherni kos neizogibno potreben vsi celoti. Ta dragoceni kelih so darovali ljubljanski dobrotniki in dobrotnice, njih imena nam niso znane; zapisane so v bukvah večnega življenja. Na priprošnjo Marijino „Kraljice mirú,“ kateri na čast ste blagi dobrotniki in dobrotnice pokladali svoje darove, naj Vam jih dobrotni Bog tisočero poverne. Kupa in stališče kelih sta bogato okrašena, nič ni odveč na kelihu, pa tudi nič ne manjka, ter ga cenijo na 300—400 gld. Hvala, priserčna hvala in zahvala Vam, verli častivci in pobožne častivke Matere Božje na Kureščeku! Na binkoštni ponedeljek so ta dragoceni dar pervikrat pri slovesni sv. maši rabili naš prečastiti in neumorno delavni gospod župnik Jakob Dolenc, ki so v prelepi pridigi slavili Marijo, „Kraljico mirú,“ ter govorili o največjem bogastvu na svetu, o ljubem miru, o miru z Bogom, z bližnjim in sam seboj. Da je govor prišel iz serca in segal v serca, priča temu so bile obilne solze, katere so oblivale med pridigo tudi obličja verlih mož poslušavcev. Kdo neki na zemlji mirú ne potrebuje? Po pridigi, v kateri so se sklepno prav ginljivo zahvaljevali dobrotnikom in dobrotnicam te cerkve, ter z vso zbrano množico skupno za nje molili, sledila je slovesna sv. maša, pri kateri sta azistirala domači gospod kurat in P. Hubert. Tudi cerkveno petje je bilo hvalevredno in obnašanje romarjev vseskozi dostojno in čednostno. Vidili smo nekaj starčkov z 80 leti, ki so s solznimi očmi slovo jemali klečé pri oltarju, ker starost jim je napovedovala, da bodo težko še kedaj priromali na visoko goro k „Kraljici miru.“ Kerščansko ljudstvo, le zvesto ohrani to živo zupanje v Marijo, ta je tvoj biser, to bo tvoje kermilo v viharnih časih. Stari! mladi! možje! žene! le častite Marijo, kakor so jo častili naši očetje, pa ne samo z ustmi, temuč v djanji jo častimo; živimo, kakor njeni otroci, in nam bo usmiljena mogočna Mati. —

Žal, da k tem veselim versticam moram priložiti še neko žalostno poročilo. Sv. binkoštno nedeljo se je na Golem velika nesreča prigodila. Mladenič, bivši vojak, 25 lét star, je v neki gostilni žganje pil, ter tudi gerdo preklinjal in se rotil; k službi božji ni rad hodil in bil je opustil celo velikonočno spoved; ob 6. uri popoldne, na sv. binkoštno nedeljo, zapusti kerčmo, pade v veži kerčme po stopnjicah, si ulomi zatilnik, ter bil je v malo trenutkih mertev! Ljudje so rekli potem: „kakeršno življenje, taka smert.“ Bog bodi milostljiv njegovi duši. Ko bi bil Marijo ljubil in častil, gotovo bi ga ne bila doletela tako grozna smert.

Sklepno še enkrat tisočera zahvala vsem dobrotnikom in dobrotnicam romarske cerkve na Kureščeku, posebno še preč. gospodu župniku za njih goreče in trudapolno delovanje, s katerim vнемajo serca Marijinih otrok, da bi ostali njeni pridni otroci in ona naša mila Mati.

Ti pa, o Marija, Kraljica mirú, mati Božja in tudi naša mati, prosi Boga za nas zdaj in na našo smertno uro!

Vlaganje temeljnega kamna za novo farno cerkev v Št. Juriju pod Kumom G. K. — Binkoštni torek bil je za našo faro posebno vesel dan. Želja po novi prostornejši farni cerkvi, katero so farani že dalj časa gojili, začela je po prizadevanji našega gorečega gospoda župnika Ivana Vidergarja vresničevati se. Ta dan postavil se je namreč temeljni kamen za našo novo farno cerkev, ki bode z zidom 28 metrov dolga, 13 metrov široka in 14 metrov visoka.

Da se je slavnost posebno slovesno veršila, prišla sta na prošnjo gospoda župnika iz Ljubljane milostni gospod prelat dr. Janez Kulavic in profesor bogoslovja dr. Ivan Janežič. Ob 10ih se je pričela slavnost Veselo zvonjenje in pokanje topičev na slavnostni dan in dan poprej privabilo je mnogo ljudstva domačega in iz sosednjih fara. Najprvo je gospod dr. Janežič v priserčnem in poljudnem govoru kazal ljudstvu potrebo, da je hiša božja krasna, ker ona je, je rekel, kraj, kjer se oznanuje resnica; kraj, kjer se dele milosti, in skupno ognjišče, okrog katerega se zbirajo vsi farani, prosit in prejemati milosti in dobrot za dušo in telo. K sklepu pohvalil je tudi gospod govornik naše farane, da so že toliko storili, in vsodbujal staro in mlado še nadalje k vstrajnemu delovanju. Rekel je, da če tudi bi kdo tukaj ne imel nobenega plačila in vžitka za svoj trud pri zidanju te cerkve, mu gotovo plačilo v večnosti ne odide.

Potem je milostni gospod prelat blagoslovil in vložil temeljni kamen ter po končani slovesnosti daroval slovesno peto sv. mašo.

Naj še pripomnimo, da so se naši verli farani na svoje stroške lotili težavnega dela. Če tudi nimamo v naši fari posebnega bogastva, vendar upamo, da bomo z božjo pomočjo delo, katero smo srečno pričeli, tudi srečno dokončali! Ne derznemo si tudi bralcev s svojimi prošnjami za podporo nadlegovati, kajti, saj se dandanes že tako mnogo prosi za vse različne namene. Ako bi bil pa komu naš kraj v posebno dobrem spominu in po okoliščinah naše ljudstvo posebno pri sercu, in bi bil vsled tega voljan tudi kaj darovati za našo novo farno cerkev, pripomnimo, da se vsak najmanjši darček hvaležno sprejme. Dobrotljivi Bog nam nakloni mnogo dobrotnikov.

Naklo. (Novi župnik Jakob Mrak; predstava.) Preteklo nedeljo, 20. t m., je bilo slovesno predstavlanje novega župnika č. g. Jakoba Mraka, ki se je bil prešnje dni tje preselil iz Železnikov. Opomnimo naj, da so se Železnikarji prav postavno in moško obnesli o tej ginljivi priliki. Verh družega naj povemo, da 8 mož je svojega dolgoletnega, skerbnega dušnega pastirja spremilo prav v Naklo, tam gori pa je bilo še konečno poslovljenje tako priserčno, da je bil gospod župnik, kakor je močnega duha, vendar do solz ginjen. V tacih okoliščinah se namreč serca topé, kader pride do resnice.

V nedeljo je bila slovesnost dostojna in častiljiva. Pota in hiše so bile ozališane z zastavami in napisi, tako tudi lepa cerkev po zmožnosti okinčana, in častitljivo zvonjenje in streljanje je vabilo ljudstvo k slovesnosti ter je bila zala in prostorna cerkev

napolnjena z vernim prebivalstvom. Ker je duhov-
nija vtelesena stoljnemu kapiteljnu ljubljanskemu,
toraj novega župnika predstavlja redoma kateri iz-
med kanonikov, in zadelo je to pot kanonika L.
Jeran-a, kot že davnega prijatelja čast. novega g.
župnika. Vdeležilo se je s preblagorod. g. okrajnim
glavarjem Stättenhoferjem in srenjskim namestnikom
(kacih 15) čč. gg. duhovnov iz dekanije slovesnosti,
kterih večina je bila že pri sv. maši. Ker je marsi-
kterim blagim čitateljem vstreženo, ako zvedó ne-
ktere bolj bližnje okoliščine novega gosp. župnika
Jak. Mraka, naj to nalogo spolni vvod govornikov,
ki se je po poklicu sv. Duha glasil nekako tako-le:

Preljubi in spoštovani verniki Nakelske duhov-
nije! Taki dan, kakor je danes: praznik presv. Tro-
jice in vvod vašega novega č. gosp. dušnega očeta,
mora vesel biti; zato naj pričnem s kratko dogodbo,
ki menim, da Vam bo všeč.

Pred nekimi leti v Ljubljani umerli, že nekacih
93 ali 94 lét stari amerik. misijonar Fr. Pirc so mi
o neki priliki povedali, da so kot duhovni pastir v
Podbrezji blizo cerkve bili cepili jablano na kacih
20—30 vejah, in zelo prijetno je bilo videti, ko je
drevo ob svojem času jelo cvesti in obrodilo sad,
ker vsaka veja je bila cepljena z drugačnim sadnim
plemenom in je bila torej tolika množica, v začetku
cvetja in naslednjič raznoterih jabelk. Ali ni bilo to
nekako rajsko drevo, preljubi poslušavci? To so
morali dobri cepovi biti; pa tudi jablana je morala
biti čverstega plemena in v dobri zemlji.

Meni pa se je vsled te lične dogobe obudila
misel, da zgodaj že se pokaže drevesce, iz katerega
ima kaj prida biti; tako tudi otrok, mladenec kmalo
razodeva, če v njegovem notranjem bije blagoučno
serce in če je torej kaj dobrega od njega pričako-
vati. O tem bi Vam utegnil kak izgled povedati.
Znan mi je bil že od davno mladenec jasnega uma,
kteri je kot deček in pastir trezno opazoval šolarje
in dijake, ki so hodili na počitnice, in v serce ga
je ganilo, ker so se nekteri dijaki v cerkvi prav
lepo in bogoljubno obnašali; ne manj ga je veselilo
in mu je v serce segalo, ko je opazoval postavno
obnašanje gg. duhovnov in slišal častitljivo cerkveno
petje pri službi Božji, ter je sam poskušal peti na
paši, n. pr. „predglasje“ (prefacijo), kakor je slišal
peti r. č. Siherla v Terbojah. Spodbudni izgledi
modrih dijakov sta mu bila n. pr.: sedanji prelat in
kanonik dr. Čebašek, v Luka Jeriša (ki je bil pozneje
pristranski učenik njegov ali „instruktor“), in temu
mladenču, glejte, se je vnela lepa misel: tudi jest
moram postati šolar in se bom „učil za gospoda.“
In kar je želel in sklenil, to se je res zgodilo, če
tudi so se nastavljali nekteri zadržki, ki so bili pa
premagani. Bil je deček tako marljiv in priden, da
že od 3. latinske šole se je čisto sam zderžal s
pridnim podučevanjem družih; sam pa se je ponoči
učil in že takrat si nekoliko oči skazil. Rekli bodete,
to je „vistorija;“ pa ni; resnica je. Ta pridni deček,
in pozneje dijak je res postal duhoven, je bil 26. jul.
1859 mašnik posvečen, zdaj je že 35 let duhoven in
ni noben drugi kakor — Vaš novi duhovni oče,
župnik ali fajmošter, ki ga s pričujočimi čč. gg.
vred Vam danes predstavljamo, namreč prečast. g.
Jakob Mrak, rojen v Smledniku l. 1832. —

Vaš novi gospod oče so po svojem posveče-
vanji bili kapelan pri starem g. Andreju Potočniku

v Mošnjah in so tam gori veliko terpeli, skoraj vse
so sami oskerbovali, pri obilnem delu pa še veliko
spovedovali pri M. D. na Brezjah, in vsled natezanja
so tako zboleli, da so bili pol leta vedno v postelji.
Ko so okrevali, so bili postavljeni za dekanijškega
kaplana v Staro Loko, kjer so delali 6 let kot du-
hovni pomočnik in sicer pol leta kot administrator,
ter bili srečni in zadovoljni — 4 leta pri g. Kramarji,
naslednjem kanoniku v Ljubljani, in čez 2 leti pri
g. Mat. Kožuhu, sedanjem dekanu. L. 1870 pa so
postali župnik v Železnikih, kjer so med mnogim
delom in terplenjem skozi 24 let 8 mesecev prav ve-
liko dobrega storili. Sozidali so jim cerkev sv. Antona
puščavnika, ki je dostojna za vsako škofijsko cerkev,
kar sem že večkrat rekel; njen preč. zidavec in on-
dotni farani morejo nanjo zares ponosni biti; vsta-
novili so bratovščino presv. R. Telesa, (in ravno tako
že poprej v Mošnjah in v Stari Loki, se vé, z dovo-
ljenjem gg. župnika in dekana). Leta 1888 so vravnali
v Železnikih ljudski misijon, ustanovili so
40urno pobožnost o pustnem času. Postavili so nov
tlak pri podružnici sv. Frančiška. Veliko so storili v
gospodarskem, župniškem oziru, predelali so vse
župnišče (farovž) itd. Izdali so 70.000 gld., prejeli o
svojem prihodu samo 13.000 gld., pa je vse plačano,
pustili so faro brez vsacega dolga, vse je v najboljšem
redu, cerkev in vse drugo.

Iz tega vidite, spoštovani verniki, da ste dobili
novega duhovnega očeta, ki so na mnoge strani ve-
liko delali in terpeli in so dobro zberženi in izšolani
k Vam prišli. . . .

Slovesnost cerkvena je bila častitljiva. Novemu
gosp. župniku, 35letnemu delavcu v vinogradu Go-
spodovem, če tudi pri 62. letu, se starost nič še ne
pozná, opravljal je vse z lahkoto in močnim glasom,
Azistirali so preč. gg. župniku sosedje; pričujoč bil
je z drugimi starosta gorenjskih dušnih pastirjev,
preč. g. župnik Fr. Vohinec, župnik Teržiški g. Fr.
Špental, pisatelj Šmarnic g. Jos. Kerčon, gg. Golob,
Šafer, Jakelj, Kukelj, Kristofič, Dolžan, Rožman; več
jih je bilo zaradi cerkvenih opravil in oddaljenosti
zadržanih. Omeniti moramo tudi lepo petje in po-
stavno obnašanje Naklancev v Božji hiši. Pohvale
vredno je, da iz cerkve gredó najprej moški in potem
še le ženske skupaj, ne pa vse zmešano, kakor po
mnogih krajih.

Pri gostoljubnem obedu je bilo prav prijazno
in vse dobre volje; glasile so se napitnice novemu
gosp. župniku, S očetu papežu, presvitl. cesarju in
prevzvišenemu škofu, ljubljanskemu stoljnemu ka-
piteljnu, gosp. okr. glavarju, domači srenji, muogim
posameznim in vsem skupno.

Odpravljali pa so se gospodje zgodaj domú, ker
mnogi so imeli zvečer še šmarnice v svojih duhov-
nijah.

Lep je bil začetek. Bog daj enako nadaljevanje
in vsaktero srečo nakelski duhovniji in njenemu ver-
lemu gospodu župniku, kakor tudi njegovemu prid-
nemu pomočniku č. g. Ant. Mali-ju, kateri je dobro
oskerboval duhovnijo in verlo vravnal spodoben prihod
novemu duhovnemu očetu.

Z Dunaja. (Času primerna opazovanja.) (Konec.)
Brez dvoma se ima ostudno sovraštvo do predstoj-
nikov pri pri mladini pripisovati temu, ker se otroci
premehkužno odgojajo in se jih skoro ne upamo več
resno svariti. V časih, ko sem bil še šolar, imeli smo

velik strah pred vsakim starejšim možem. Štel si je, vsaj v moji domovini, vsak odrasli v dolžnost, — in dalo se mu je tudi prav — ako je malopridnežu zavoljo kake nerednosti in zlobnosti takoj dal par zaušnic, ali mu pa z leskovim oljem pomagal; in zgodilo se je večkrat celo, da so se stariši prišli zahvaliti za kaznovanje svojega otroka. Sedaj pa, pri napačnih, nasprotnih nazorih, moramo dobro predvariti, če kaže — tacega divjaka le opomniti ali na odgovor poklicati, ako je njegovo počenjanje že vse prehudo. O kako napačno goljufivo človekoljubje, ki si še ne upa hudobnežu in njegovim napakam nasprotovati! Čudna ironija!... Kaj se vse dandanes o vzgoji piše in govori! Kako iščejo vsa mogoča olajšanja v poduku in le redkokedaj se lotijo najpotrebnišega: da bi resno postopali z razdivjanim, surovim in nevbogljivim delom mladine ter zadolžene pripravili do pokorščine. Novodobnim odgojiteljem je to in ono prvo v odgoji, samo najpotrebniše se pozabi: vera in njene zapovedi in prepovedi! Boga žališ, ako grešiš zoper pokorščino. Božja sodba te čaka, ako umerješ v grehu itd; — to mora biti podlaga.

Je-li vzrase s tem mladini kaka korist, če smé storiti, kar se ji ljubi, če ne vé hudobnež, da ga čaka pekel, ako greši zoper starše, zoper duhovne, zoper višji. Kolika zmeta je tako postopanje do mladine in tudi nasledek takozvane prostosti! Prav serčno moramo obžalovati mladino, ki vzrase po nazorih napačne prostosti in tako slabo rabljenem človekoljubju. Res ni čudo, da starši pri še mladih otrocih morajo včasih toliko žalosti in sramote prestat! Skerbno opazovanje, več ko 30letna skušnja me je dobro podučila, da se pri preveliki prizanesljivosti, pri slabem verskem poduku, in pri pomanjkanju značajnosti podpira in vzgaja le upor, derznost in s slabimi nasledki sklenjeno ugovarjanje; ako je ta divja rastlina, ta škodljiva ljulika v drevo vzrasla, ako se ni privadil mladenič že zgodaj na strogo vzgojo in neporekljivo spoštovanje do predstojnikov zarad Boga, ko prestopi taki človek v praktično življenje, ter v borbi za vsakdanji kruh zdihuje pod težkim jarmom in je prisiljen, vendar ukloniti svoj prevzetni vrat večkrat, bo med zelo žalostnimi razmerami vse to storil le z največjo nejevoljo, jezo, nesterpnostjo in kar je rado še hujšega pri tem. Kako težek bo potem ta padec! Kako nezadovoljen po postal s svojo službo in koliko nesreče more prinesiti taki nezadovoljni, seboj in človeštvom razderti človek ne le svoji osebi, temveč dostikrat tudi drugim! Strogo, pa pametno in verno vzgajajte tedaj mladino! Zahtevajte natančno vbojanje in ne terpite obotavljanja in ugovarjanja! Vsaka slabost, katero dovolimo mladini, vsaka poterpežljivost, katero ji skazemo, kadar bi bila strogost na mestu, ji je v škodo, v pogubo. Kdor svojega otroka ljubi, ga kaznuje, nam govori sv. Duh sam. Družina, v kateri vedo otroci v veljavo spraviti svojo lastno, napačno voljo, družina, v kateri navadno spolnujejo otroci vsled slabosti starišev svojo voljo, ne pa voljo Božjo, voljo starišev, ali njih namestnikov, je na vsak način obžalovanja vredna. Slabi in žalostni nasledki take napačne, neprave vzgoje nastopili bodo morebiti še le pozno, toda vendar gotovo.

Prof. Janez Repič.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni, za novo cerkev. V večjo čast in slavo Božjo, v

češčenje sv. Jožefa, ženina Marije Device, varha in rednika Kristusovega, zaštitnika sv. rimo-katoliške Cerkve in vse Slovenije, zidala se bode nova cerkev nove rimo-katoliške župnije med drugoverci v Prjedoru, v jugoslavenski Bosni.

Župljani (farmani) te nove župnije so naseljeni iz stare Avstrije, večino Slaveni in Slovenci, a ti večina ubogi poljedelci in rokodelci; sami niso zmožni toliko podeliti in storiti, da bi se dostojna cerkev postavila.

Častite in dostojne cerkve — hiše Božje na zemlji — je pa neizrečeno potreba, da se tudi v vidnem znamenju vidi lepota, vzvišenost in častitost rimo-katoliške Cerkve in presv. službe Božje; osobito tu med razkolniki in mahomedci. Neopisljivo je pa tudi cerkve potreba, da bi vsaj nekoliko dostojna bila vzvišeni in sveti sverhi svoji, ker v tem pomenu sedaj tukaj prav za prav cerkve ni, nego je le mala in jako slaba derveno-blatna „baraka“ — kapela.

Za vse dobrotnike in dobrotnice, žive in umerle, kateri so že v blagu ali denarju darovali za to velepotrebno cerkev sv. Jožefa, pa tudi za vse, ki bodo še pomagali z milodari, da se sozida častita hiša Božja na čast sv. Jožefu, se bode nadalje vsako sredo za nje opravila sv. maša v cerkvi in na oltarju sv. Jožefa; vsako nedeljo in praznik opravljal se bo skupno in združeno sv. rožni venec za vse stare in nove dobrotnike in dobrotnice te cerkve.

Sv. Jožef pa bode vsim obilni pomočnik, priprošnjik in povračnik sedaj, vselej, v smertni uri za sveta nebesa. Zatoraj, kedor podeli prostovoljen milodar za zidavo novo cerkve sv. Jožefa, se vdeleži vsako sredo sv. maše in pobožnosti rožnovenske.

Milodarov prosimo po vredništvu „Zgodnje Danice“ v Ljubljani.

Marija, moja mati.

O Marija, mati mila,
Za Te vnet sem iz srcá,
Ki si svetu luč rodila,
Izveličarja svetá.

Ti si mati vseh kristjanov,
Vse kot mater Te časti,
Kot kraljico nebeščanov
Sveto Te nebó slaví.

Tudi moja Ti si mati,
Jaz pa sin sem zvesti tvoj,
Zvest Ti vedno čem ostati
In hoditi za Teboj.

Dokler bode mi živeti,
Pomočnica bodi mi,
Da ostanem veri sveti
Serčno vdan do konca dni.

Ti me brani, Ti me vodi,
K dobremu me napeljuj,
Ti mi tolažnica bodi,
Nad otrokom svojim čuj!

Ciriljev.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij)

a) Glavni namen:

Nedeljski pokoj.

b) Posebni nameni:

1. **Proznik presv. Jezusov. Serca.** Ta je vsak dan tega mesca izročene, pa ne še zaznamnjane ali nenadne potrebe. Povernitev nesrečnih narodov k očetovskemu Jezusovemu Sercu.

2. **Marija Ana od Jezusa.** Hudo nesrečne družine in srenje. Ohranitev življenja mnogo vpljivnih oseb. Mnogi ubožni, da bi dobili službo in pomoč.

3. **Nedelja Jezusov presv. Serca.** Da bi tirolsko ljudstvo ostalo zvesto Jezusovemu presv. Sercu. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Obvarovanje pred duhovno slepoto.

4. **S. Frančišk Kvačojoski.** Goreča podpora medpoganskih misijonov z molitvijo in miloščinjo. Odprava žaljivih neprijetnosti.

5. **S. Bonifacij.** Razširjanje in notranja večja moč katol. velike družbe za ljudstvo na Nemschem. Proti velikim težavam duhovskega pastirstva med drugoverci.

6. **S. Norbert.** Premonstrateski red. Mašniki in obhajanci. Mnogi brezbožni sorodniki in prijatelji.

7. **S. Robert.** Odprava davega družinskega nemira. Duhovsko pastirstvo po kaznivnicah. Spreobrnjenje nekega protestantskega misijonarja.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dve osebi priporočeni Mariji Pomočnici na Brezjah: zelo božna za pomoč, in druga za blagoslov pri družini. — V molitev se priporoča družbinska zapuščina, ki je strašno zamolena in brez božje pomoči ni mogoče v kratkem rešenja. Da bi naša ljuba Gospa in sv. Anton, sv. Jožef nas rešili! — Priporoča Naša ljubi Gospej, sv. Jožefu in sv. Antonu, žena svojega moža, ki je v hudih nadlogah in da bi se skoro vernil k svoji družini. Ta skromni dar, prosim, obrnite, kamor se Vam prav zdi, v dober namen (Obernjen za uboge dijake. Vr.)

Listek za raznoterosti.

Angelj varuh. Dne 7. velikega travna t. l. se je v vasi Zadlog v Černovski župniji splasil konj, ušel vozniku, ter letel s sprednjim koncem voza v skoro tri četert ure oddaljeno vas Predgrize, kjer so ga vjeli. Nekako v sredi med Zadlogom in Predgrizami so bili na poti trije mladoletni otroci, najstarejši dekletce je imelo 6 let, druga dva sta bila še mlajša. Ker se na onem kraju cesta zelo zavije otroci konja niso opazili, ki je letel naravnost po sredi pota, kjer so otroci bivali. Mati, ki je bila nekoliko oddaljena

od otrok, zagledala je konja še-le, ko je bil predirjal že v oni kraj. Vsa preplašena si je komaj upala k otrokom ker se ni nadejala, da je še kateri živ. Pa kako se je začudila, ko je šla bližej in videla, da so vsi otroci zdravi in nepoškodovani; samo malo prestrašeni. Precej se je zahvalila Materi Božji, kateri je svoje otroke večkrat priporočevala, in angeljnu varhu. — Stariši! Pazite na otroke in priporočujte jih Materi Božji in angeljnu varhu.

Kranjsko. Toča je po mnogih krajih po Dolenjskem pretekli teden toliko škodo naredila, da so ljudje res velikega usmiljenja vredni pobila je mnoge kraje po Kerškem, Černomaljskem, Novomeškem, Kočevskem in tudi po Logaškem. Slovenski poslanci na Dunaju so torej 19. t. m. stavili nujni predlog, da se poškodovanim krajem dovoli primerna državna podpora. Poslanec Klun je vt temeljeval predlog v izverstem govoru.

V Brezicah na Štajerskem je 22. t. m. nenadoma umrl franciškan č. P. Albin Bregar zadet od mertvouda. Pokojnik bil je Ljubljčan, rojen 2. avg. 1848. v mašnika posvečen 31. jul. 1871. Bog mu daj večni mir!

V Rimu so sv. Oče v tajnem konzistoriju zaznamnjali 24 novih škofov, med njimi so tudi: mlgg. A. Sterk za Kerško, Posilović za Zagreb, Jož. Marcellić za Dobrovnik.

V Galiciji se je prikazala kolera; 19. in 20. t. m. je zbolelo 9 ljudi; 2 sta umerla.

Praznik presvetega Jezusovega Serca se bode v Uršulinski cerkvi po navadi obhajal slovesno v petek po osmini presv. Rešnjega Telesa 1. junija in skoz vso osmino. V god bode zjutraj ob 1/4 6 slovenska pridiga in slovesna sv. maša z blagoslovoma pred ozaljšanim oltarjem presv. Serca. Skozi osmino pa bode ob 6ih zjutraj sv. maša z blagoslovoma, in zvečer ob 7ih vsak dan nemška pridiga in litanije. Češčeno in poveličevano bodi najsvetejše Serce Jezusovo!

Za ciborij. Neimenovan iz Mengša 1 uhanček. — Neimenovani — vsaka par uhančkov.

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Neim. 10 kr. — Č. g. adm. Ant. Moré 2 gld. (Op. Doželjeno se je zgodilo. Vr.) — »Bog daj srečo!« 2 kroni. — S. K. 1 gld. — Iz Št. Vida 1 gld. — Č. g. župnik Ant. Kukelj 2 gld. — Č. g. duh. pastir Rožman 3 gld. — Neimenovani iz Kranja po č. g. B. 5 gld. — Č. g. župnik Ant. Lovšin 3 gld. — Iz Preserja 2 gld.

Za afrikanski misijon: Č. g. župnik Ant. Lovšin zopet 3 gld. — Dobrova po č. g. župniku A. Lovšin 3 gld. 62 kr.

Za Detoljuba: Iz Preserja 1 gld.

Za duše v vicah: Iz Preserja 1 gld.

Za brat. S. Rešnj. Telesa: Iz Preserja 1 gld.

Za sr. Detinstro: Čast. g. Leopold Picigas, katehet in beneficijant v Idriji. 152 gld. — Čast. g. Gotard Roth, župnik v pri. Stari Cerkvi Kočevski, 12 gld. — Z Dobrove 1 gld. 20 kr. — Č. g. župn. Ant. Lovšin (zopet) 1 gld. 20 kr.